

Posudek oponenta diplomové práce

Fakulta: Filozofická fakulta UK v Praze, Ústav Dálného východu

Student: Linda Stöckelová

Studijní obor: koreanistika

Název diplomové práce: **Korjomal-dialekt korejské menšiny v Kazachstánu**

Oponent: Tomáš Horák, Ph.D.

Diplomantka si pro svoji práci zvolila aktuální a ne příliš zpracované téma postavení korejského dialektu korjomal v Kazachstánu. Ačkoliv se jedná o specifický problém korejské menšiny v „odlehle“ středoasijské republice, má toto téma nepochybně obecnější přesah v souvislosti s mizením dialektů a minoritních jazyků, s následným ochuzováním kulturního odkazu lidstva v době globalizace.

Cíle práce nejsou v úvodu formulovány příliš jasně, spíše jsou předkládány problémy, s nimiž se autorka potýkala, a uváděny obsahy jednotlivých kapitol. Přesnější, byť stručná formulace se objevuje v závěru, kde se dozvídáme, že „si kladla za cíl zmapovat vznik, vývoj a současnou situaci korjomalu používaného korejskou menšinou na území Kazachstánu“ a dále, že „si kladla za cíl uchopit dané téma především ze sociolingvistického hlediska“. Při zpracování tématu vycházela autorka především z literatury západní, ale také hůře dostupné kazašské provenience, kterou získala během svého studijního pobytu v Kazachstánu. Samotný terénní výzkum není blíže metodologicky vymezen, nicméně z použití jeho výsledků je zřejmé, že se nejednalo o extenzivní sběr materiálu pro jazykovou analýzu (např. nahrávek, pokud dle slov autorky korjomal prakticky neexistuje v psané podobě), ale spíše o povšechné mapování statusu sledovaného dialektu a jeho funkce v rámci života korejské menšiny v Kazachstánu. Rozsah použité literatury je dostatečný, včetně potřebného teoretického základu. Pokud jde o citování, není vždy jasné, odkud autorka čerpá použité příklady. V případě, že používá vlastní informace, je jejich hodnota snížena neurčitostí zdroje a absencí specifikace okolností.

Jazykové zpracování je slušné, použitý pojmový aparát dostatečný pro danou úroveň popisu. Formulace jsou vesměs jasné, až na výjimky. Např. „*kovová pohyblivá dřevěná trouba*“ (str. 25), na str. 33 se dozvídáme, že si korejština udržuje status rodné řeči, byť „dnes se již objevuje *víceméně pouze v médiích, umění, literatuře a vzdělávání*“, o pár řádek dál korjomal „*existuje víceméně pouze v mluvené podobě*“ (je tedy korjomal hovorovou variantou nějaké „rodné“ korejštiny?), na str. 38 „byl kontakt divergentní, protože Korjösaram žijí odděleně od svých etnických příbuzných již 150 let a z toho 50 let neměli vůbec žádný kontakt.“ (divergentní kontakt znamená absenci kontaktu?). Také formulace typu „tam kde starší generace řekne ..., mladší generace se pravděpodobně vyjádří ...“ je zaváděním příliš hypotetických předpokladů namísto objektivního popisu. Polemizovat se dá s argumentací ohledně pidžinizace korjomalu, která jde proti jeho definici coby dorozumívacího prostředku různojazyčných etnik, přičemž není mateřským jazykem žádného z nich, chybí zdůvodnění zavádění vlastní terminologie („navazující partikule“ pro konverbum/spojovací koncovku –nikka na str. 57).

Přes výše uvedené připomínky okrajového rázu je třeba práci jako celek hodnotit kladně. Téma je zpracováno přehledně a je vhodně zasazeno do celkového kulturně-historického kontextu s řadou osobních postřehů. Ocenění si zaslouží iniciativní organizace stáže diplomantky přímo v Kazachstánu, která jí umožnila seznámit se s problematikou přímo na místě. Autorka si tak vytvořila slibné východisko pro další studium v rámci doktorského programu.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **výborně**.

V Zelenči, dne 8. 9. 2013